

undlod Nationalbanken at anvende, og medens den undlod dette, steg Kronen op dertil, hvor den nu befinder sig.

Jeg kommer saa til Spørgsmaalet om vor Stilling til Tanken om Indførelsen af Shilling-Kronen. Den første, der udkastede denne Tanke og brugte dette Navn, var, som det ærede Medlem Hr. Lange ved, et Medlem af det konservative Parti, Landstingsmand Schovelin, som anbefalede at standse nu og gaa over til Shilling-Værdien. Det ærede Medlem Hr. N. Neergaard sagde, at jeg skulde ikke forsøge paa ved nogen Dialektik, selv om jeg var i Besiddelse af adskilligt deraf, at bortforklare, at det radikale Venstre havde ændret sin Stilling, og han henviste til en Udtalelse, jeg i Dag har nævnt her i Salen, og som fremsattes under Behandlingen i 1923 af Lovforslaget om Egaliseringsfondens.

Det er ganske rigtigt; men siden 1923 er der foregaaet meget. I 1923 havde jeg ikke opgivet Haabet om, at man skulde kunne naa til Pariteten, eller den Tanke, at man burde gøre det. Men jeg gør opmærksom paa, hvad jeg sagde i en kort Bemærkning, at Egaliseringsfondens Sammenbrud maatte virke meget stærkt, thi den var oprettet for at opretholde Kursen 66, og da den brød sammen, kom Kronen i en Guldværdi af 58. Den, som havde set dette Forsøg briste, maatte blive meget betænkelig overfor Udviklingen og dens Muligheder. Dernæst deltog jeg i Valutaraadets Forhandlinger 1924 om hele denne Sag og fik for første Gang Lejlighed til ikke blot ved Læsning, men ved Samtaler med alle de Mænd, som jeg den Gang havde den Ære at samarbejde med, at trænge ind i dette Spørgsmaal paa en anden Maade end tidligere. Fra da af fæstnede sig hos mig den Opfattelse, som jeg derefter til Stadsighed har udtrykt, at det maatte blive vor Opgave at standse Faldet og tilvejebringe en svag Stigning opad, men at Endemaalet, det Punkt, hvor vi skal fæstne „en eller anden Kurs“ — som jeg den Gang har udtalt her i Rigsdagen —, maa staa hen til det Øjeblik, da vi kan overse alle Forhold. Og indenfor det radikale Venstre har Stillingen været den samme. Man har ment, at denne Sag maatte afklare sig, inden man tog det endelige Standpunkt.

Saa kommer jeg til Valutaudvalget. Det ærede Medlem Hr. Lange sagde, at han skulde ikke citere, men han og det ærede Medlem Hr. N. Neergaard var enige om, at man dér havde ment, at vi var Tilhængere af Pariteten under hele Udvalgsbehandlingen. Jeg gad vide, hvorledes det

er muligt, at ærede Medlemmer kan sige dette, eftersom de ved, at ved Siden af mig har siddet det ærede Medlem Hr. Niels Frederiksen, og mellem dette ærede Medlem og mig har der ikke under disse Forhandlinger en eneste Gang været Dissens. Og det ærede Medlem har, naar han skulde gøre Rede for sit Erhvervs Stilling til Sagen paa det Tidspunkt, da den sidste Udtalelse fra De samvirkende Husmandsforeninger endnu ikke forelaa, men da der forelaa en fra De sjællandske Husmandsforeninger, taget til Orde for, at man skulde gaa til en Nedsækning. Der har ikke en eneste Gang i Udvalget været Dissens mellem det ærede Medlem og mig, og Spørgsmaalet om Guldindløselighed ved en lavere Grænse har derfor været rejst af os indenfor Udvalget, saa længe dette Forhold har bestaaet.

Nu forstaar jeg, hvad det er for en Udtalelse, man har tænkt paa; jeg har faaet det at vide i Dag — og det er lige saa godt at bringe det frem, for at den ikke skal løbe i Krogene paa en Maade, som en saadan Udtalelse ellers kan gøre —, hvad det er for en Udtalelse af mig, som det ærede Medlem Hr. Pinstrup sigtede til. Det ærede Medlem Hr. Pürschel har vist mig et Referat, han har taget efterhaanden af, hvad der er foregaaet i Udvalget, og den Udtalelse, han sigter til, er den, jeg en Dag fremsatte, at Shilling-Kronen var den eneste rigtige, var den Krone, vi burde gaa til, men vi kunde maaske ikke paa Grund af Erhvervenes Udtalelser. Det kan ikke siges at være en Udtalelse til Gunst for Pari. Det er tværtimod Udtryk for, at den anden Politik er den rigtige, men en Temperamentsudtalelse om Muligheden for dens Gennemførelse paa dette Tidspunkt. Derefter har vi besluttet os til at rejse Spørgsmaalet direkte, og jeg kan ikke se rettere end, at denne Debat er en eneste stor Bekræftelse af det nyttige i, at vi har rejst det.

Det ærede Medlem Hr. N. Neergaard sagde, at jeg burde have talt under Finanslovdebatten den 16. Oktober om dette. Nu ved det ærede Medlem meget vel, under hvilken Situation det var; Statsministeren kom til os og bad os om ikke at tale om Valutaen, sagde: Er det ikke klogest, at vi ikke gør det, da Forhandlingerne ikke er tilendebragt. Det ærede Medlem ved, at den 8. Oktober, 8 Dage forinden, havde vi midlertidig standset Forhandlingerne i Udvalget paa et bestemt Punkt. Der havde været forelagt for Valutaudvalget af Ministeren en Tanke fra Nationalbanken — det ærede Medlem Hr. Pinstrup har strejft